

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/30637 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Arnhem, van 22 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 1 november 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 28 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 22 april 2008, verzonden op 23 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

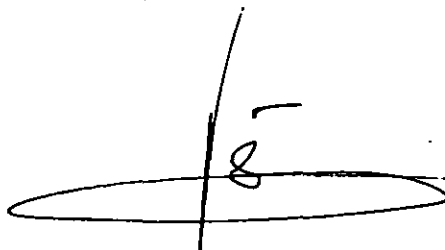
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 oktober 2008

218-577.

Verzonden: 9 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal stroke with a vertical line intersecting it near the center, and a small loop to the right of the intersection.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB07/30637

Datum uitspraak: 22 april 2008

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Indiase nationaliteit,

geboren op |
v-nummer
van Surinaamse nationaliteit,
eiseressen,
gemachtigde mr. N. Akbalik,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Op 8 februari 2006 hebben eiseressen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf bij echtgenoot, respectievelijk gezinshereniging aangevraagd. Bij besluiten van 1 november 2006 heeft verweerder de aanvragen van eiseressen afgewezen.

Daartegen hebben eiseressen op 29 november 2006 bezwaar gemaakt.

Op 20 april 2007 zijn eiseres en de gemachtigde van eiseressen gehoord door een ambtelijke commissie.

Bij besluiten van 28 juni 2007 heeft verweerder de bezwaren ongegrond verklaard.

Op 31 juli 2007 hebben eiseressen beroep ingesteld tegen deze besluiten.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verveerschrift ingediend.

De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 11 maart 2008. Eiseres is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde van eiseressen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. L. Verheijen.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank de bestreden besluiten - de motivering waarop deze besluiten berusten daaronder begrepen - te toetsen aan de hand van de tegen die besluiten aangevoerde beroepsgronden.
2. Verweerder heeft de aanvragen van eiseressen afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. De aanvraag van eiseres is afgewezen omdat zij niet voldoet aan het vereiste van samenwoning, aangezien haar echtgenoot in Nederland de maatregel van TBS met dwangverpleging opgelegd heeft gekregen en hij als gevolg daarvan in een TBS-kliniek verblijft. De aanvraag van eiseres is afgewezen omdat deze afhankelijk is van de aanvraag van haar moeder
3. Eiseressen kunnen zich hiermee niet verenigen, daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiseressen stellen zich primair op het standpunt dat en haar echtgenoot wel degelijk samenwonen. Naar het oordeel van eiseressen heeft verweerder ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat en haar echtgenoot op hetzelfde GBA-adres staan ingeschreven en dat zij naar buiten toe, bijvoorbeeld richting belastingdienst en zorgverzekeraar, hetzelfde adres voeren. Voorts is naar het oordeel van eiseressen sprake van een gemeenschappelijke huishouding aangezien' en haar echtgenoot beiden een bijdrage leveren in de kosten van de huishouding, in elkaars verzorging voorzien en elkaar morele en affectieve steun geven middels telefoongesprekken en bezoeken die brengt aan haar echtgenoot. Mocht echter niet voldaan zijn aan het vereiste van samenwoning, dan had verweerder, naar het oordeel van eiseressen, gebruik moeten maken van de hem toekomende inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb, aangezien het niet toe te rekenen is dat zij niet samenwoont met haar echtgenoot nu dit feitelijk onmogelijk is. Subsidiair stellen eiseressen zich op het standpunt dat verweerder, door de aanvragen van eiseressen af te wijzen, in strijd heeft gehandeld met het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Hiertoe wordt aangevoerd dat eiseres Nederland is ingereisd met een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), welke is getoetst aan dezelfde voorwaarden als gelden voor de verblijfsvergunning regulier. Eiseres mocht er, gelet op de aan haar verleende mvv, derhalve op vertrouwen dat zij in aanmerkingen zou komen voor de aangevraagde verblijfsvergunning. Eiseressen zijn voorts van mening dat de weigering om hen een verblijfsvergunning te verlenen een schending oplevert van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het (Europese) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (verder: EVRM). Nu de aanvraag van eiseres naar hun oordeel ten onrechte is afgewezen, stellen eiseressen zich ten slotte op het standpunt dat ook de daarvan afhankelijke aanvraag van ten onrechte is afgewezen.

4. De rechtbank overweegt als volgt.
5. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 in samenhang met artikel 15 van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend onder een beperking verband houdende met gezinshereniging en gezinsvorming.
6. Ingevolge artikel 3.13, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdende met gezinshereniging en gezinsvorming verleend indien wordt voldaan aan alle in artikel 3.16 tot en met 3.22 van het Vb 2000 genoemde voorwaarden. Op grond van artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning in de overige gevallen worden verleend.
7. In artikel 3.17, aanhef en onder a, van het Vb 2000 is bepaald dat de vreemdeling en de hoofdpersoon moeten samenwonen en een gemeenschappelijke huishouding moeten voeren. Het beleid over de beperking gezinsvorming of gezinshereniging is verder uitgewerkt in hoofdstuk B2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000). Uit paragraaf B2/2.7 Vc blijkt dat door verweerder onder samenwonen wordt verstaan: het feitelijk samenwonen.
8. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.
9. Primair is in geschil of eiseres _____ en haar echtgenoot samenwonen als bedoeld in artikel 3.17, aanhef en onder a, van het Vb 2000.
10. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van feitelijk samenwonen als bedoeld in artikel 3.17, aanhef en onder a, van het Vb 2000, nu eiseres _____ en haar echtgenoot beiden op een ander adres verblijven. Dat eiseres en haar echtgenoot op hetzelfde GBA-adres staan ingeschreven en dat zij naar buiten toe, bijvoorbeeld richting belastingdienst en zorgverzekeraar hetzelfde adres voeren, doet hieraan niet af. Gelet op bovenstaande is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 3.17 van het Vb 2000. Verweerder heeft de aanvraag van _____ derhalve (in beginsel) kunnen afwijzen. De vraag of sprake is van een gezamenlijke huishouding tussen eiseres _____ en haar echtgenoot behoeft, gelet hierop geen bespreking meer.
11. Ten aanzien van het standpunt van eiseressen dat verweerder gebruik had dienen te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb omdat het _____ niet toe te rekenen is dat zij niet met haar echtgenoot samenwoont, overweegt de rechtbank als volgt. Het al dan niet toepassing geven aan de inherente afwijkingsmogelijkheid behoort tot de beleidsvrijheid van verweerder. De rechter dient de afweging die verweerder maakt derhalve terughoudend te toetsen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in het onderhavige geval in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen sprake is van zodanige bijzondere individuele omstandigheden, dat van het beleid moet worden afgeweken.

12. De rechtbank is voorts van oordeel dat eiseressen uit het feit dat aan een mvv is verleend, niet zonder meer hebben mogen afleiden dat zij een verblijfsvergunning regulier zou verkrijgen. Paragraaf B1/1.4 van de Vc voorziet er immers in dat, in uitzonderlijke gevallen, een verblijfsvergunning kan worden geweigerd nadat reeds een mvv is verleend. Blijkens deze paragraaf is sprake van een dergelijk uitzonderlijk geval indien blijkt dat niet aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is voldaan.

Nu niet samenwoont met haar echtgenoot en derhalve niet aan één van de vereisten voor verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdende met gezinshereniging en gezinsvorming heeft voldaan, heeft verweerder de aanvraag van tot een verblijfsvergunning, naar het oordeel van de rechtbank, ook nadat reeds - abusievelijk - een mvv was verleend, kunnen afwijzen. Verweerder heeft hierdoor niet in strijd gehandeld met het rechtszekerheidsbeginsel danwel het vertrouwensbeginsel.

13. Ten slotte resteert de vraag of door het afwijzen van de aanvraag van sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De rechtbank stelt voorop dat tussen partijen niet in geschil is dat tussen en haar echtgenoot, gelet op hun huwelijk, sprake is van gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft echter overwogen dat de afwijzing van de aanvraag geen inmenging in het recht op (respect voor) het gezinsleven oplevert en dat er overigens ook geen positieve verplichting op Nederland rust die tot een voor eiseres gunstige beslissing dwingt. Naar het oordeel van eiseres is er wel degelijk sprake van inmenging. Voorts is eiseres van mening dat er voor Nederland in het onderhavige geval een positieve verplichting bestaat een verblijfsvergunning te verlenen omdat er sprake is van een objectieve belemmering het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen nu de echtgenoot van eiseres in een TBS-kliniek verblijft.

Naar het oordeel van de rechtbank levert de afwijzing van de aanvraag geen inmenging in het recht op (respect voor) het gezinsleven op nu het hier een eerste aanvraag betreft en eiseres niet eerder met haar echtgenoot in Nederland heeft samengewoond. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat er geen positieve verplichting bestaat voor Nederland die tot een voor eiseres gunstige beslissing dwingt. Verweerder heeft in de bestreden beschikking overwogen dat het feit dat er sprake is van een objectieve belemmering het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen, niet van doorslaggevend belang is nu er, ook in Nederland, geen sprake is van feitelijke samenwoning. Verweerder stelt dat de feitelijke invulling van het gezinsleven in Nederland derhalve minimaal verschilt van de invulling die hieraan werd gegeven voordat eiseres naar Nederland kwam. De door verweerder genomen beslissing is naar het oordeel van de rechtbank niet onredelijk. Dat eiseres haar positie in Suriname heeft opgegeven, had niet tot een andere afweging met betrekking tot de positieve verplichting van Nederland hoeven te leiden.

14. Gelet op bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder de aanvraag van in redelijkheid heeft kunnen afwijzen. Omdat de aanvraag van afhankelijk is van de aanvraag van haar moeder, heeft verweerder ook deze aanvraag kunnen afwijzen.

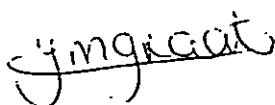
15. De door eiseressen ingestelde beroepen zijn derhalve ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.M. van Hoof, voorzitter, en mr. C. van Linschoten en mr. A.M. Overbeeke, rechters, en in het openbaar uitgesproken door de voorzitter op 22 april 2008 in tegenwoordigheid van mr. J.M. Graat als griffier.

de griffier

de voorzitter

VERZONDEN OP

23 APR 2008

Voor fotocopie conform
De Griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 MEI 2008	
ZAAKNR. 200803646	
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State afd. bestuursrechtspraak.
Hoger beroep vreemdelingenzaken.

Hoger Beroep tegen uitspraak
reg.nr. AWB07 / 30637

18-5-2008

Geachte heer/mevrouw,
Omdat wij geen advocaat meer kunnen bekostigen omdat wij geen toevoeging krijgen wilde ik, bij dezen echtgenoot van eiseres hoger beroep aantekenen tegen de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem van 22 april 2008.
Registratienummer AWB07/30637

Punt 8.
Het doel om hier te verblijven is primair uiteraard samenwoning maar ook zo dicht bij elkaar te zijn dat bezoek mogelijk is zodat wij getrouw onze huwelijkse plichten kunnen vervullen die door de wet aan de huwelijkse staat zijn verbonden. (Bw.67 .1.)
Het bezoek bestaat nu uit 2x 6 uren per twee weken en bij voldoende financiële middelen uit 2x 6 uren per week op eigen kamer zonder begeleiding en met gesloten deur.
(De units met keuken, woonkamer, slaapkamer en badkamer bestemd voor overnachtingen van gehuwden zijn vanwege plaatstekort niet beschikbaar.)

Punt 13
[.....derhalve minimaal verschilt van de invulling die hieraan werd gegeven voordat eiseres naar Nederland kwam.....]

Eiseres is het niet met dit standpunt eens daar het vanuit het buitenland niet mogelijk is om op bezoek te komen, voedsel te bereiden voor elkaar (noch door (noch door), samen te eten, samen aan de menselijke behoeften te voldoen, samen te baden, samen administratie te voeren, samen verjaardagen te vieren, elkaar te steunen waar nodig. Tevens is vanuit het buitenland onderhoud van de woning en de (grote) tuin niet mogelijk. Dit alles maakt de objectieve belemmering juist doorslaggevend omdat echtgenoot dit laatste zelf niet kan uitvoeren en op dat punt dus zelfs geheel afhankelijk is van zijn echtgenote.

Punt 14
Het oordeel van de rechtbank dat verweerder deze in redelijk heeft kunnen afwijzen snijdt dus geen hout.

Punt 11
[Het al dan niet toepassing geven aan.....de beleidsvrijheid van verweerder.]
[Naar oordeel van de rechtbank.....geen sprake is van zodanige bijzondere individuele omstandigheden.....]

Gezien het voorgaande zou toch anders moeten worden geoordeeld.
Immers zou ook een andere ziekte kunnen leiden tot dezelfde omstandigheden, een (langdurige) verpleging in bijvoorbeeld een verpleegtehuis.

Punt 13

{De rechtbank stelt voorop dat niet in geschil isgelet op hun huwelijk, sprake is van gezinsleven.}

Naar ons oordeel is er weldegelijk een inmenging in ons gezinsleven daar wij, bij het niet verstrekken van de verblijfsvergunning, elkaar nooit meer kunnen zien, spreken en bij elkaar verblijven. Art. 8 EVRM stelt dat ieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven en zijn woning.

Wij hebben een eigen, gezamenlijke woning.

Ook dat is een recht. Dat recht wordt mijn echtgenote ontzegd door haar geen vergunning te verlenen.

Ook wordt ons beide privé-leven in ernstige mate aangetast.

Zelfs al zou het advies van de externe rapportage, (Bureau Kemperman, dat ook de pro justitia rapportage verzorgde) een verlofkader, worden uitgevoerd, dan nog blijft de objectieve belemmering bestaan (reizen naar het buitenland zijn dan nog jaren uit den boze) en is het ook niet mogelijk om feitelijk samen te wonen, terwijl dan wel veel andere gezamenlijke activiteiten kunnen plaatsvinden.

Dit geeft ook een wezenlijk verschil aan de invulling van voordat eiseres naar Nederland kwam.

Punt 14 [.....is de rechtbank van oordeel]

Wij zijn het niet met dit oordeel eens en hopen op een afwijkende beslissing van de afdeling van de Raad van State.

Over de afwijzing van toevoeging loopt ook een beroep bij de afdeling; nr 200801680/1/H3, Behandelend ambtenaar M. Kruys-Smit.

Het is mogelijk dat de advocaat later de vertegenwoordiging weer op zich neemt.

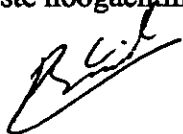
Tevens stuur ik u enkele feiten over de totstandkoming van de negatieve beslissing van de IND en waarschijnlijk, gezien de vragen van de voorzitter, ook die van de rechtbank.

Hierover loopt een klacht bij de RSJ die (waarschijnlijk) maandag 19 mei wordt behandeld.

Namens

teken ik,

Met de meeste hoogachting,

Raad van State
Afd. Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2 1 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

15-5-2008

Enkele feiten die van belang zijn voor de Raad van State.

Op zijn en ik in het huwelijk getreden.

Pas 8 augustus 2003 ben ik voor de rechter verschenen en veroordeeld.
Omdat ik de straf al **dubbel** had gezeten was de enige reden om mij in hechtenis te nemen de wachttijd voor de TBS.
Zie uitspraak voorzieningenrechter te Arnhem rolnr. 2005/842 KG, dd. 30-8-2005 punt 4.6

Een wachttijd van een periode van meer dan 6 maanden is onwettig.

Ook al is de tijd die ik kwijt was door de cassatie voor eigen rekening, ik zat dus ook toen niet voor een straf maar ook niet voor wachttijd.

Op het moment van aanvraag van de MVV van mijn echtgenote zat ik dus **niet voor een straf, niet voor wachttijd voor tbs** (het vonnis was niet bekrachtigd omdat ik wachtte op de uitspraak van de Hoge Raad)

Ik zat eerst voor eigen rekening vast en na 6 maanden wachttijd onwettig.

Via een kort geding is plaatsing in een kliniek afgedwongen.

Er was in dit geval sprake van bijzondere omstandigheden omdat ik al **46 maanden** langer (in voorarrest) had gezeten dan de straf, voordat plaatsing plaatsvond.

Daarvan is meer dan 15 maanden **onwettig**.

De medewerkers van de IND hebben op basis hiervan de MVV verleend, immers, wordt altijd door het ministerie van justitie beweerd, **TBS is geen straf maar een maatregel, je bent ook geen gevangene maar patiënt.**

Je mag toch aannemen dat zij daarin de waarheid spreken.

Is het dan geen straf als mijn echtgenote weg wordt gestuurd, **zelfzo**, dat ik haar waarschijnlijk nooit meer kan zien?

En als ik dan geen straf heb, waarom wordt dan zelfs zij gestraft?

Ik bestrijd dan ook dat de MVV abusievelijk is verstrekt.

En als dit onverhoopt wel het geval zou zijn, waarom moeten wij daar dan de dupe van zijn?
De IND erkent dat de gevolgen in "zowel in emotioneel als in financieel opzicht" niet te verwaarlozen zijn.

En het aanvragen van de verblijfsvergunning is laat ingediend omdat de MVV in eerste aanleg was afgewezen vanwege te weinig inkomsten, wat naar later ook bleek, niet het geval was.

Zou het verstrekken van een MVV fout zijn geweest, is deze twee maal gemaakt en ook nog eens niet onderkend door de rechtbank in Assen.

Dat wij de MVV niet direct na ons huwelijk hebben aangevraagd ligt bij een fout van de Surinaamse overheid.

Zij waren de aanvraag voor verlenging van haar verblijfsvergunning aldaar kwijtgeraakt. Aangezien dat een vereiste is moesten wij daarop wachten alvorens een aanvraag in te dienen. (26 januari 2004, Vergunning binnen, aanvraag MVV.)

Nu was dat niet zo'n ramp, ik wilde eerst een vaste baan zoeken in Nederland.

Dat was in mei 2003 gelukt.

Daarom hebben wij slechts kort in Suriname samengewoond.

Tevens had ik slechts een vakantievisum voor Suriname.

Was dit niet nodig geweest, hadden wij al voor mijn rechtszaak in Nederland samengewoond.

Vanwege deze vertraging hadden wij nog niet samen kunnen wonen in Nederland.

Dat ik Suriname een woning huurde en voorzag in haar kosten van levensonderhoud en de IND vindt dat ik die voorziening in de toekomst weer zou kunnen treffen is natuurlijk volkomen nonsens.

Toentertijd had ik werk en inkomen en kon hier alles in orde maken voor haar komst.

Het kostte toen al veel geld maar het zou van korte duur zijn.

Nu zijn mijn inkomsten uiteraard niet toereikend meer.

Bovendien kunnen wij elkaar dan niet meer zien, nauwelijks spreken (telefoonkaarten werken niet in de kliniek en KPN rekent € 2,20 per minuut) en geld overmaken kost al € 30 per transactie.

De kliniek heeft "Long-Stay aangevraagd. Ik kan dan dus nooit meer naar haar toe.

Een scheiding is dan onvermijdelijk.

In de beschikking staat te lezen dat wij hadden kunnen weten dat wij niet aan de eisen konden voldoen.

Dis is uiteraard niet het geval omdat de Hoge Raad, die mij eerder in het gelijk had gesteld, nog geen uitspraak had gedaan.

Er was dus nog geen veroordeling. (uitspraak Hoge Raad 24 september 2004, plaatsing na kort geding tegen de staat 30 november 2005) (aanvraag MVV 26 januari 2004)

Bovendien staat in de grote almanak van december 2003 te lezen dat een beroep kan worden gedaan op art. 8 EVRM als niet aan de (alle) voorwaarden wordt voldaan bij een objectieve belemmering (en de IND heeft nu toegegeven dat deze er is) bij **persoonlijke omstandigheden**.

Dus de redenering dat wij hen niet eens hadden mogen aanvragen is dan ook onjuist.

Ook stelt de IND dat er in casu geen sprake is van medische omstandigheden.

Nu, dan zit ik dus ten onrechte in een kliniek omdat er namelijk dan wel sprake moet zijn van medische omstandigheden.

Het zijn dus dezelfde omstandigheden als in de aangehaalde uitspraak over art. 4.84 Awb.

De informatie waar de IND op baseert dat de MVV abusievelijk is verstrekt, is ten onrechte verstrekt door een medewerkster van de kliniek.

Dit is een overtreding Art.80 Beginselenwet TBS-gestelden (al vastgesteld door de Commissie v. Toezicht.) en is ook een overtreding van Art. 107 lid 3 Vreemdelingenwet 2000.

Van het eerste feit is aangifte gedaan tegen deze medewerkster.

Tevens zijn de door haar verstrekte gegevens (aantoonbaar)onjuist. Waarvan ook aangifte is gedaan.

Deze (aantoonbaar) onjuiste gegevens zijn door de IND ook verwerkt in het verslag van de hoorzitting van mijn echtgenote en de beschikkingen.

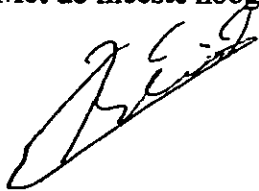
Ook de rechtbank in Arnhem heeft deze (onjuiste) gegevens gebruikt om tot dit besluit te komen.

Ik verzoek de Raad van State dan ook, niet alleen de IND en de rechtbank in Arnhem in het ongelijk te stellen maar tevens de verwijdering te gelasten van alle stukken waarin de informatie van de kliniek is verwerkt inclusief het verslag van de hoorzitting van mijn echtgenote.

Ook wilde ik u vragen de IND aansprakelijk te stellen voor alle kosten en gemiste inkomsten die door deze gang van zaken zijn ontstaan.

Inmiddels verblijf ik,

Met de meeste hoogachting,

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J. C. J.', written in a cursive style.